

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

Előfizetési díj:

Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr.,
negyedévre 1 frt. 50 kr.

Az előfizetés az év folytán minden hónapban
megkezdhető.

Megjelen hetenként egyszer,
VASÁRNAP.

Az előfizetési pénzek,
úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom-
dájának” czimzandók.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal:

BUDAI-NAGY-ÚTCZA 184. SZÁM.

E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető
minden küldemény a szerkesztő- és kiadó-
hivatalhoz intézendő.

Hirdetési díj:

3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr.,
többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár-
leengedés adatik.

Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.

Tisztújítás után.

Elmult a zaj s izgatottság, a kedélyek kezdenek lecsillapodni, elmult a tisztújítás, megvan az új tisztikar, s ha már egyszer valami megtörtént, a min változtatni nem lehet, azon rendszerint meg is nyugosznak az emberek, bármint küzdöttek is előbb annak megváltoztatásaért, s bár némely kielégítetlen érdek és vágy még utólag is hallatja rosszaló és kárhóztató szavait. Nekünk, kik a tisztújítás jogosultsága mellett emeltünk szót, s e tárgyban meggyőződésünket és véleményünket nyíltan kimondottuk, alig volna már egyéb hátra, mint ismételve őszintén üdvözölni az új tisztikart szép, de nehéz pályájának kezdetén, s erőt, kitartást kívánni a megkezdett munkához. Mindamellét úgy az előkészületek, mint a választás folyama alatt merültek fel olyan mozzanatok és kérdések, melyekhez még utólagosan is hozzászólni s azok tisztázásához lehetőleg hozzájárulni nemcsak szükségesnek, hanem a tisztújítás kérdésével szemben elfoglalt álláspontunkból folyó kötelességünknek tartjuk.

Egyik ilyen fontos kérdés, melyet a helyzet tisztázása érdekében megvitatni szükséges, hogy vajjon mi idézte elő első sorban a pártok részéről nyilvánult rendkívüli izgatottságot, s mi hozta a pártokat oly éles ellentétbe egymással, — vagy másként téve fel a kérdést: mi volt oka annak, hogy a közelebbi tisztújítás sokkal simábban, gyorsabban, kevesebb zaj- és ingerültséggel, s mind a köz-, mind a magánérdeknek inkább megfelelőleg nem ejtethetett meg? Véleményünk szerint első sorban is a függetlenségi-párt magatartása s azon tekintélyes párt irányabani eljárása, mely a tisztújítást keresztül vitte. De, hogy ne csak vádolni látszassunk, hanem állításunkat be is igazoljuk, lássuk a dolgot röviden úgy, a mint történt.

A párt, mely a tisztújítás minél sikeresebb megejtése céljából városunkban már régebben alakult, nem akarván e kérdésben merev pártszempontok szerint eljárni, felhívást intézett a vele e téren is szemben álló helybeli függetlenségi-párt tagjaihoz oly célból, hogy a tisztújítás kölcsönös kiegyezés mellett, minden érdeknek lehető szemmel tartásával, a két párt együttes megállapodása értelmében hajtassák végre. Ez lett volna a leghelyesebb út és mód a valódi siker biztosítására. Hogy e felszólítás nem pusztán formalitás volt, hanem a legkomolyabb s legőszintébb szándok és jóakarattal vezérelte a pártot, azt megmutatta azzal, hogy e felhívást küldöttségek közbenjárásának segítségével ismételte. És mi történt? Az, hogy ama párt a barátságos felszólítást figyelemre sem méltatta, hanem jó ideig hallgatással mellőzve az egész dolgot, végre ünnepélyesen kijelenté, miszerint a barátságos kiegyezés iránti felszólítást el nem fogadhatja, sőt azt megkísérteni sem kívánja. Hogy a loyális- és méltányossággal

mennyire egyeztethető össze ez eljárás, a fölött ítéljen a közönség; de hogy ez sem ama párt, sem a közügy érdekében nem volt helyes, azt határozottan állíthatjuk. Ily helyzetben és ily visszautasító magatartással szemben nem volt egyéb teendője e pártnak, mint még inkább tömörülni, s a tisztújítást saját ereje és belátása szerint keresztülvinni. Ez meg is történt, s a határozott többségben levő párt megválasztotta az ellenpárt soraiból is azokat, kiket arra méltóknak ítélte még saját pártemberei ellenében is. Mennyivel több előnyt s nagyobb befolyást biztosíthatott volna e szerint a maga részére azon párt, ha a barátságos kiegyezés terére lépett volna! Mert ha sérelemlől vagy mellőzöttségről panaszkodnak, az részint egyesek, részint az egész párt daczos és kihívó magaviseletének tulajdonítható. Ez irányban tehát a párt kezdetben elfoglalt álláspontjához hiven mindent elkövetett, jóakarata az ellenpárt dacolásán megtört, jogosan és helyesen jár el saját belátása szerint.

A pártok közti ellentét élesítésére s a barátságos kiegyezés lehetőségének meggátolására nagy befolyást gyakorolt továbbá azon modor, melyet ama párt a tisztújítás megakadályozása céljából követett eljárása közben tanúsított. Nem akarjuk azokat itt részletezni, de egyet nem hallgatunk el. Midőn a törvényhatósági bizottság a tisztújító közgyűlés megtartását nagy többséggel elhatározta, ez ellen ama párt tagjai fellebbeztek, s miután semmi jogos vagy törvényes alapra nem támaszkodhattak, minő eszközhöz folyamodtak? Ahoz, hogy e felfolyamodványban a pártot, mely politikai tekintetben magát független szabadelvű-pártnak vallja, a kormány előtt oly színben igyekeztek feltüntetni, mint a mely minden cselekedetei és tetteiben csak kormányellenes és a kormány megbuktatását célzó eljárást követne. Nem feltűnően jellemzi-e ez azokat, kik csak nem régebben az országos követválasztások alkalmával e párt tagjait nyíltan, szóval és írásban mint a kormánytetteit vakon helyeslő és követő kormánypártiaknak tüntették fel? Igaz, hogy egyik sem sokat nyomott a latban, de mint taktika eléggé jellemző.

De elég ezúttal a recriminációból; erős meggyőződésünk, hogy a függetlenségi-párt illetően magatartásának legtöbbször és legfőbb oka az, hogy azon pártban nem azok viszik a vezérszerepet, s nem azok gyakorolnak befolyást, kiket az megilletne, ezek pedig engedik magokat félrevezettetni.

Pártunkat pedig ismételve üdvözöljük az erély- és kitartásért, melyet a tisztújítás alkalmával tanúsított; tegye meg ezentúl is kiki ez iránybani kötelességét, s bizonyítva lesz azon többször kifejezett állításunk, hogy városunkban, mind politikai, mind községi érdekeinket tekintve, e párt van hivatva vezérszerepet és befolyást gyakorolni!

Szilády Lajos úr, városunk felső választó-kerületének képviselő-jelöltje mult vasárnapon tartotta meg a „Népkör“ helyiségében programmbeszédét. A beszéd nem tartalmazott semmi olyasmit, a mi által kivált, vagy a többi hasonló célú beszédek fölé emelkedett volna. Szilády Lajos úr átlagos függetlenségi pártember, minden kitünőbb értelmi vagy erkölcsi jellemző sajátság nélkül, s így nem igen fogja az ország vizét felzavarni. Szavazni mindig a párttal fog, még meggyőződése ellenére is, mert „tántorithatatlan“-nak ígérkezett lenni. Vajjon az illetők, a kik őt felléptették, nem követtek-e el hazájuk ellen vétket, midőn egy az önálló iteletről lemondó, s magát szavazógéppé degradáló jelöltet léptettek fel, azt hányják-vessék meg azok, a kik pártjuk érdekeinek hazájuk érdekét lelketlenül feláldozták. A beszéd megszokott függetlenségi phrásisok láncolata volt, melyhez az arra különösen alkalmas népoktatási ügy szolgáltatva a főtárgyat. Különös tetszést keltett a képviselő-jelölt úrnak már fennebb említett azon ígérete, hogy ebben az elveket szegre akasztó korszakban „tántorithatatlan“ fog maradni. A pharisaeus is azt mondta a publikánusra mutatva: „Hálát adok neked istenem! hogy nem vagyok olyan, mint ez a publikánus itt mellettem!“ Egy kis önmagasztalástól természetesen nem rettent vissza a képviselő-jelölt úr, de ezt csak melleleg említjük meg, nehogy személyeskedni láttassunk. Ugyis azt tartják: propria laus sordet.

Magán körben a függetlenségi-párt részéről e lapoknak szemére lobbantották, hogy a képviselő-jelölt urat „nyomdász“-nak s nem mérnöknek nevezte, s ezt roszakaratnak rótták fel. Wie der Schelm ist, so denkt er! a „Kecskeméti Lapok“ tévedhet, de roszakaratból sem nem ír, sem nem hallgat el valamit. Czikkiró a képviselő-jelölt urat csak mint nyomdatulajdonost ismerte, s hogy mérnök, azt csak a legújabb időben tudta meg; nem tartozunk valakit felhagyott foglalkozása szerint ismerni, ha más foglalkozásra adta magát. Egyébiránt azt, hogy a függetlenségi-pártnak „demokratikus“ gondolkozásmódja üres dicsekvés, s hogy a demokratiáról fogalmuk sincs, mi sem jellemezhetné inkább, mint e roszalás. Ez azonban a dolgon semmit sem változtat; Szilády Lajos úr azért, mert okleveles mérnök, még nem oly ember, a minőt mi kívánunk Kecskemét képviselőjéül.

Romániai levél. V. *)

Plojest, 1878. november 6.

Október 20-án Romániának ünnepe volt, e napon vonult be Károly román fejedelem nyaralójából, Szinaljból a fővárosba s ugyanekkor kiáltott ki Románia függetlennek s fejedelme királynak. A katonaság diszben jelent meg a fejedelmi palota előtt, hosszasan és lelkesen éljenezve a független és szabad Romániát, éljenezve a királyt; érdemjelek osztattak szét a katonaság között, s a csatában nyert diadaljelvények ünnepélyesen bemutatottak: török ágyúk, fegyverek stb. A vidékieket kéjvonatok hordták föl Bukarestbe, s nem volt vége hossza a „szetrejászke“-nak, este pedig fényárban úszott a főváros, mert a mi az illumiációt illeti, abban a románok mesterek.

A muzska vendégek eltávoztak s csak itt-ott lehet még a főváros körül egy-egy muzska katonát látni, Plojesten pedig már hire sincs. Köny-

*) III. a 29-ik, IV. a 34-ik számban.

nyen váltunk meg tőlük, nem könyeztünk utánuk, hogy is ne; midőn egy-egy hányaveti muszka tisztcske még azzal is biztatott bennünket, hogy a tavaszszal Erdélyt veszik el tőlünk. (Reméljük, hogy mire a tisztcske tiszté nő, jobban megtanulja a tizedik parancsolatot. A szerkesztő.) Mintha az az Erdély pomána (potya) volna, mint az oláh mondja.

Bukarestben létem alkalmával megnéztem a csinos könyvtárral s hazai lapokkal bőven ellátott „magyar-egylet“ helyiségét, mint a mely mint magyart legközelebről érdekelt; szép társaságot találtam együtt, melynek egyrésze hírlapolvasás-sal, másik tarokkozással, dominó, vagy más ily kellemesen szórakoztató mulatsággal kergette egyik órát a másik után.

Hej! ha az a sok jó magyar — ki Romániában elszórtan hazátlanul él, s Bukovinában is nagy számmal elhagyottan nyomorog, itt a román, Bukovinában az osztrák katonák számát szaporitván, — haza térne az édes anyához, mily hatalmas erőt nyerne édes hazánk!

Bukovinában, Andrásfalva, Hadikfalva, Isten-segits, Józseffalva, Fogadjisten, oly népes falvak, hogy különösen a négy első népességének száma Magyarország bármely kisebb mezővárosának becsületére válnék. És e falvak mind tiszta magyar falvak s csak itt-ott akad egy-egy zsidó-család, melynek tagjai azonban szintén elsajátították a magyar nyelvet, más nyelvről szó sem lévén e falvakban.

S viszont Románia nagyobb városaiban, — minők Bukarest, Plojest, Galac, Braila, Buzeo, Pitest — alig tehetünk tíz lépést anélkül, hogy magyarral ne találkozzunk.*) Sőt Moldvában egy faluban, Szászku-ton egyedül magyar földmivelő nép lakik. Ha édes hazánk áldozatkészességét annyi mindenféle csapás nem venné igénybe s ideje lenne a kivándorolt magyarokra is rávetni figyelmét, eszközökről és módokról kellene gondoskodnia, melyek által a folytonosan tartó kivándorlást megakadályozhatná, a már kivándorlottakat pedig haza telepíthetné.

Nézetem szerint semmi sem lenne könnyebb mint a bukovinai magyarok hazavitele. E nép annyira megsaporodott s úgy elszegényedett — különösen a Bukovinában nagyban üzött uzsorás-kodás következtében, — hogy kénytelen a nyári munka idejében Moldvába vándorolni kenyérkereset végett s mi természetesebb mint az, hogy sokan közülök jó szolgálatot nyervén, végleg is ott maradnak s így a helyett, hogy hazafelé húzódnának, mindig távolabb-távolabb veti őket a sors hazájoktól.

A mint ismerem e nép viszonyait, vagyoni állását, kenyérkereset módját, szenvedéseit és nyomorait, meggyőződésem szerint határozottan állíthatom, hogy a nap, melyen Magyarország számukra

*) Kecskemétiakat is többeket látunk itt; a mult heteken járt nálam Kormóczi Gergely, kit a belügyminiszterium többrendbeli család miatt körözött, a V. consul akkor értesült a jómadár élményeiről, midőn már innen is megugrott; Románia azonban nem oly nagy, hogy itt lassan-lassan lépne ne kerülhetne, jóllehet a V. consul semmit sem gyanítva útlevéllel is ellátta, de csak Brassó felé érvényessel.

TÁRCZA.

Emlékezés.

(Felolvastatott Katona József sirjánál 1878. évi november 1-én. (A helybeli reform. főiskolai „Szépirodalmi Önképző-kör“ által pályanyertesnek ítélt mű.)

Irtá Csulyok Béla.

(Vége.)

Katona József, a drámaírodalom tündöklő me-teora született 1792. évi nov. 11-én Kecskeméten, anyagilag szegény, de erkölcsileg eléggé gazdag szülőktől. Gyermekük, kinek magasztos szellemi tehetsége igen korán kifejtett volt, a tudományos pályát választá. Mennyi önmegtágadásba került a szegény szülőknél, hogy a nagyreményű gyermeket e rózsás, de tövisekben nem szűkölködő pályán célja elérésében gyámolthassák. De a gyors haladás mit a szép észbeli tehetséggel rendelkező ifjú kifejtett, eloszlata a kínos aggodalom redőit a fáradhatlan szülők homlokáról, s az édes öröm, mely a cél elérését sejteté, fölszáritó gondoktól terhes arcaikról a folytonos küzdelem keserű könnyecskéit.

Ily szomorú előzmények után tudományszomja a fővárosba üzte Katonát a jogi tudományok el-sajátítása végett. Képzhetjük itteni siralmas hely-zetét. Agg szülei tőle távol izzadva, éjt nappallá téve dolgoznak, s a szükség egyre üzi mégis játékát velök; ő itt félrevonulva a főváros zajától a musák oltárára magasztos áldozatokat hozva tengi tevé-keny életét. Mily nyomor, mily kétségbeejtő küzd-ködés!

A keblében székelő isteni ihlettség költői szik-rája a színirodalom felé vonzá, érző szive lángoló tüzével szüleihez ragaszkodott; melyiket kövesse,

egy — a népszámarányának megfelelő — váltásos földterületet mutatna ki, előnyös föltételek mellett — az a nap a bukovinai magyar nép ünnepnapja lenne, s mint egy ember vándorolna mind haza. (Az uzsorások utánuk jönnének. A szerkesztő.) De térjünk kissé közelebb s fejezzük be levelün-ket. A napokban vonultak a román csapatok vá-rosunkon át Dobrudsza birtokbavételére, 36 ágyút vivén magukkal.

A mi már városunkat illeti, ez, mióta a musz-káktól megtisztult, sokat veszített élénkségéből. A szüreti mulatságokra rándulók ütöttek olykor-oly-kor egy kis zajt, de már ennek is végeszakadt.

Borunk is termett, de nem annyi, hogy ne tudnánk hova tenni, mint a kecskemétiak.

Máskor többet s ha lehet érdekesebben!

r. l.

Mi történt a színházban?

„Figaro ott, Figaro itt, Figaro mindenütt!“ A Mollináry bakák visszaérkezésének megünneplé-sére szintársulatunk szombaton diszeloádást rende-zett. A vasútnál volt ünnepélyes fogadást lapunk-nak egy másik rovata beszéli el. A színház zsú-fultig megtelt; a zenekar helyén jobbról-balról emelvény állítottatott fel, melyen zártszékek rögtö-nöztettek, földszint, páholy és karzat pedig alig volt elégséges azoknak befogadására, a kik jegyet kaptak; sokan belépti-jegyet sem kaphattak, s kiűn szorultak. Derék ezredünk, mely népszerűségét vi-téz magatartása után leginkább a költészetnek kö-szőni, megérdemelte, hogy szombat délutánja egé-szen a visszaérkezése folytán érzett öröm megün-neplésének szenteltessek; mert jóllehet többi magyar ezredeink ép oly vitézül viselték magukat, mint a mienk, egyiknek sincs oly dala, mint a mienknek, egyikben sem nyilatkozott a költői lélek minden üres henzegéstől ment naiv önérzettel, hogy el tudta volna énekelni magáról azt, a mit a Mollináry baka: „Nincs párja a Mollináry bakának!“ A szin-lap a Mollináry ezred hőseinek tiszteletére a követ-kező üdvözlő sorokat hozta:

„Isten hozott hősök! Isten hozott!
Midőn szívünkről elszakadtatok,
Keservesen zokogtunk búcsú-szót,
Félve, — látjuk-e még a távozót?
Most, fogyva bár, véres csaták után
Megjöttetek győzelemittasan,
Mind egy-egy hős, kit hír koszorúzott,
S mi üdvözlünk: hősök, isten hozott!“

Az előadás „Hazatértek“-nek nevezett néma-képlettel kezdődött meg, melyben Boszniában meg-fordult fiainkat, testvéreinket és barátainkat egy csapat valóságos Mollináry bakancsos képviselte. Magyaráztul Némethy Györgynek kötött beszéd-ben irt sorait Abonyiné szavallta el. Ezt követte Bersenyi Károly három felvonásos „Két huszár és egy bakancsos“ című népszínművének előadása. Abonyiné Kovács Ella, mint Zsuzsi, dalaival és fürge játékával csakhamar felvidámitotta a közön-séget, s a Mollináry-nóta eléneklése után élénken megtapsoltatott. A Mollináry-ezred tisztikara, mely ezen estén rendkívüli szép számmal volt jelen, selyemszalagos koszorúval és egy gyönyörű kamé-

liás csokorral tisztelte meg társulatunk fülemiljét. Zeiga huszár szerepét Várady adta. Az inkább férfi hangnak való Mollináry-nótát a darab végén ő is eldandolta; rokonszenvet keltő, erős, érczes hangja felmelegítette a kedélyeket, s érdemlett tap-sokban részesült. Huszárja huszárosabb lehetett volna. Miska huszárt Haray túlságos nyugalommal játszta, Matyi bakancsost Abonyi kevés eredetiséggel; az efféle szerepekből mindig kell valamit al-kotni, különben ellapul a darab. A kecskemétiekre mondott dicséret kissé erőltetettnek tünt fel; az ilyeneket kedélyesen és mintegy „en passant“ kell elmondani, mintha az illető csak magának mondo-gatná, mert ha észreveszszük, hogy dicséret a cél, még ha megérdemeltük is, nem esik egészen jól, mert hajlandók vagyunk hízlegésnek tartani. Szi-nésznék sokszor az érzékeny lelkeket inkább ki-mélnie kell, mint a durvákra hatnia. Kevés élet volt Serédi Pifkó Linának Bábijában is; helyes felfogással játszott Kecskésné, mint Anna, s túl-zástól mentt eredetiséggel Tóth Soma, mint Péter. Némethy, mint a fogadós, O. Völgyi, mint a falu birája, jól játszott.

Vasárnapon „Sárga csikó“ adatott elő; az elő-adás rendesen folyt le. Kedden Feuillet Octáv öt felvonásos színműve „Egy előkelő házasság“ má-sodsor adatott elő. Színészeinknél, örömmel vesz-szük észre, nem hiányzik a törekvés; valahányszor ismételnék valamely darabot, rendszerint mindany-nyiszor észlelhető némi tökéletesbülés úgy az egye-sekben, mint az összjátékban. Az ikes igéknél s idegen szavaknál mindazonáltal kelletlenül kevesebb gondot alkalmaznak. Good bye, gud-bej-nek, à tout, átú-nak ejtendő rövid á-val, s nem adutt-nak.

Csütörtökön harmadszor került színre „Kapi-tány kisasszony“. A kellemes dallamokban ép oly gazdag, mint cselekvényénél fogva mulattató ope-rette szép számú közönséget vonzott a színházba. Mária és Lamberto kettős éneke, „Itt vagyok újra, szívem dobog, ketten vagyunk csak ily bol-dogok“, Don Domingos dalai, különösen a „hát azért“ dal, Don Januario brazíliai dala, s although the last, not least! Fanchette „hódító dala“, kőte-keése a szolgálával, a „majd ha fagy“ stb. dalok, oly tarka-barka változatban gyönyörködtetik a fü-let, a sakkjáték, a szerecsenek, tengerész-apródok stb. a látványosság utáni vágyat, hogy minél töb-bet nézzük e darabot, minél inkább érezzük ma-gunkat otthon részleteiben, s az egészben, annál több gyönyörűséget találunk benne. A szerepek ki-osztása a régi volt. Rodrigueznak, mikor Fanchette nem hallgatva tilalmára, belép a terembe (a szin-padra), Fanchette énekéhez és mozdulataihoz kell alkalmazkodnia ugrándozásaiban.

ÚJDONSÁGOK.

— A Mollináry ezredből f. hó 16-án d. u. 3 óra után azon 1500 ember, kiknek magyar vendég-szeretettel és ünnepélyes fogadtatására az előkészü-letek megtörténtek, csakugyan megérkeztek. Belát-hatlan számú embertömeg csoportosult már déli 12 órakor az indóház és a Katona-sétány körül, kik szívélyes isten hozottat óhajtottak mondani az

melyeknek engedjen? Ha a költészet virágillattal csábítgató mezejére lép, szülei a nyomor kínzó karjai közül kiszabadulhatnak-e valaha? Ha jöve-delmi forrás után kapkod, úgy önkezeivel oltja ki kebléből az ihlető szikrát, melyet az isteni ent-husiasmus gyújtott meg irányadó szövétnékül, meg-mutatván melyik cél biztosabb. Ő tehát ezt vá-lasztá, ki merné őt vádolni, hogy szive sugalla-tának engedett s hevesen lángoló ifjú reményeit követé!?

Ő ezélt nem tévesztett; az ihlettség teremtő erejével megalkotá ama remek épületet, mely álmélkodással tölti el a dráma legavatottabb hő-seit; — s mégis mi volt egyedüli boldogsága? — remélhetett s jobb időkre várhatott — — — Igen; a haza iránti lángoló szeretet s honfitársainak boldogítása vele született talizmán volt, mely őt továbbra is remélni készíteté. Remélt, küzdött, fá-radozott — — — rózsákat aratott a szúró tövisek között, mert vasszorgalommal fejtette meg azt, mit életfeladatul kitűzött; ezer veszélylyel állt szemközt, de minden nehézségen diadalmaskodva sasszárnyakon haladt előre. A dicsőség fénysuga-rai vették körül, már-már reményeit valósulva látá, ott állt a célpont előtt, hogy elvegye fárado-zásainak méltó jutalmát, midőn a kaján irigység — talán megsokalva halandónál ennyi kitartást — boldogságát s így mindenét romba dönté. „Miért hát ennyi csalódás? minek ily szép álmak oly ször-nyű ébredés előtt? — — — Szükség, hogy e világon, melynek valója kin, legalább álmaink szépek legyenek, — ki élne e nélkül!“ (Eötvös.)

Ez hát a költő sorsa? Ezért futottál léleksza-kadva a szédítő magasságig emelkedő Helicon he-gyére föl: Ezért lested meg a másák álmait? Ezért ragadtad el tőlük „Bánk bán“-t? s a magyar drámaírodalom egéről a fellegetek e tündöklő nap-

pal ezért szélesztetted el s ezért tevéd derültté?! Ah! mily kín megmondanom, hogy félreismerte a kor drámánk vezércsillagát s az elismerést magta-gadta a hős mesterművétől; igen; mert fegyver-zetlen halandó szemek a halhatatlan mű vakító sugarai közé pillantani képtelenek.

Úgy van; a csalfa remény, mely előbb oly nyájas arcczal édesgeté boldog emlékezetű Kato-nánkat, most elfutott tőle. Mivel kecsegtetheted most magad dicső költő? Remélsz tovább? várod mikor üt a boldogság órája? Ne várd, ne remélj! A hálátlan emberek elfeledtek téged, s a megér-demlett koszorúból csak egy zöld levelecskét sem nyújtottak át neked, hogy tovább remélhetnél!

Ily körülmények között, midőn a nyomor min-dig erősebben kezdett kopogtatni ajtaján, félrevo-nult a költészet teréről, hol hálátlanságnál egyebet nem tapasztalt s engedett szülővárosa meghívásá-nak, melynél fogva az följárnlá szülőttének az al-majd a főügyészi széket érdemei némi jutalmául. Ő egészen hivatalának élt; a tiszta meggyőződés s a lelkiismeret benső suggallata voltak hí kísérői e pályáján. De lelke vissza-visszapillantott ama göröngyös útra, melynek végén boldog kilátást vélt remélhetni, s egy hideg könnyecsepp gördült sebesen alá sokat szenvedő arcáról a kínos vissza-emlékezés nehéz óráiban. Virágtalan volt élete, gyötrelmek közt teltek napjai, mint költőinknél történni gyakran szokott.

Végre legördült a dráma függőnye; a nagy költő, mint kifáradt vándor a nyugalom enyhelyét, úgy ő a halál angyalát fogadta örömmel, ki őt életének 37-ik tavaszán egy boldogabb világba hívta, s az 1830-ik évi apr. 16-a örökre behegeszté mulandó életének fájó sebeit.

Elhunyt ő; csak a szülői s jó baráti könyvek áztatták akkor a gyászos ravatalt, most egy nemzet

érkezőknek. A vasúti sétányon az ünnepélyes fogadás rendezésére alakult bizottság Györfly Balázs úrral az élén már a reggeli óráktól kezdve el volt foglalva a városi lakosság által az érkezők részére történt küldemények elfogadásával és a 13 század részére felállított vendégszálhoz való beosztással. A rendező-bizottság maga a begyűjtött összegből 2 mázsa sült húst és 1500 darab kenyeret terített fel, mihez járult a kecskeméti jótékony nőegylet 1100 db. kalácsadományja, az egyesek részéről küldött sülték és tésztaneműek, a melyekkel az asztalok annyira meg voltak rakva, hogy meg lehetett ki-ki győződve, miszerint a Mollináryak jó ellátásban részesülendek. Délutáni 1 1/2 órákor rendben volt minden, még a tisztikar részére külön felállított asztal is, melyet a kecskeméti jótékony nőegylet tagjai láttak el. A négy cigányzenekar, mely működését ingyenesen ajánlotta fel, rákezdte a Rákóczy-indulót, mire a már ekkor 6—8 ezerre menő tömeg éljenekben tört ki. Kezéssel három óra után a mozsarak megszólaltak, jelezve, hogy a Mollináryakat hozó vonat a pályaudvarba megérkezett. Az örömrivalgás közepett a rend felbomlott s tódult a tömeg a pályaudvarra, a vonat berobogott, szünni nem akaró éljenzésbe tört ki a közönség. Szóhoz a nagy zajban nem juthatott senki s így nem volt egyéb hátra, mint-hogy a rendező-bizottság tagjai a századokat összeszedjék, azokat az asztalokhoz vezetendő. Ez fél órai küzdelem után csakugyan megtörtént. A legények csekély kivétellel éhesek voltak s nagy örömmel látták a számukra terített asztalokat, a melyről mindegyikük sülttel, kenyér-, egy-egy kalácsal, szivarral s borral bőségesen elláttattak. De hullott is ám az áldás a lakosságra, mely 35 akó bort szolgáltatott ki s a nőegyletre, melynek tagjai páratlan buzgóságot fejtettek ki a legények kiszolgálásában. A kedv a hegy levétől már-már a tetőpontjára hágott, midőn a kürt megszólalt, megadván a jelt a haza indulásra. A legények sorakoztak s danolva, dúdolva rukkoltak be a városba, a hol a szállásadók ismét ritka szívélyességgel fogadták. Este a színházban diszeldadás volt s este banquette a Mollináryak tiszteletére.

— **A törvényhatósági bizottság** tagjainak újbóli választása az I. és III. kerületi választások megsemmisítése folytán, f. é. december hó 1-én fog végbe menni. Felhívjuk rá az érdekeltek kerületbeli választópolgártársaink figyelmét, hogy a szavazásnál minél tömegesebben részt venni sieszenek. Az I. kerület az Iparegylet, a III. kerület pedig a Ladányi-ház helyiségén fog választani.

— **Felhívjuk** a városi hatóság figyelmét a piaçtéren levő Buttinger-féle háznak járhatatlan járdájára. E háznak csakis abban fekszik értéke, hogy igen nagy forgalomnak van vonalában, s a tulajdonosok még sem fordítanak semmi gondot arra, hogy a ház mellett tisztességesen lehessen járni. Ha a városi viszonyok oly szerencsétlenek, hogy egy multszázadbéli botránnyos külsejű épületet meg kell a város közepén túrni, legalább a járda feleljen meg a forgalmi igényeknek. Ugyancsak járhatatlanság miatt panaszkodnak a bazár boltbérlei is. A lerombolt régi épület ott hagyott marad-

hullatja keserű cseppjeit a nagy halott sirja fölött, akkor nem tudta, hogy kit veszt, s a fájdalomban osztoznia kell, most annál kétségbeejtőbb a kín.

Elhunyt ő; de fenmaradt a dicső „Bánk bán“, melylyel nevét halhatatlanná tevé; elhunyt ő, de szellemének ragyogó tükre, a magyar szív áradásait oly hűen esetelő „Bánk bán“ elűzte a köd-homályt a drámairodalom egéről; és így bátran elmondhatjuk a költővel:

„Ez lesz az ő emléke! Ez lesz,
Mit sors s idő el nem sodor!
Oh milyen törpe volna ehhez
A legmagasabb, legszebb szobor!
De mégis, mégis, — mit a hála
E sirra tesz, hadd álljon itt!
Legalább róla megtalálja
Bánk lelke, hűve hamvait!“

(Szász K.)

És most nyugodjál csendesen te nemes lélek, ez a háládatlan világ úgy sem méltó te reád, mely az örökös viszontagság tanyája; te boldog vagy, mert már horgonyt vetettél, mi még egyre küzdünk a viharral. Nyugodjál békén, mi már elbúcsúznak tőled; szívünk még egyre sir keblünk rejtekében, de könyzapporral öntözünk sirodát nem szabad: megháborítaná kisirt könycesppjeink itt szendergő hamvaid örökös lakhelyét. Ebredj! hallgasd meg búcsúszavam! De még se. Nyugodjál; szunnyadj csendesen az édes álom pihentető karjai között; álmodozzál szépeket, álmodjál a magyarnak, e sokat szenvedett nemzetednek boldog jövőjét; mond el a túlvilágon, sűgd a rég elhunyt hű magyar fiak füleibe, hogy él még a hármás bérezek hatalmas Istene, áll még a dicső Magyarhaza, a legnagyobb magyarral kiáltsd füleikbe zengő nyelven: „Magyarország nem volt, hanem lesz!“

ványai az eszvizitől átáztatva feneketlen sárrá váltak, úgy, hogy a boltok csak kerülőkön közelíthetők meg.

— **Tóth Somának**, szintársulatunk ép oly népszerű buffójának, mint jeles táncmesterének jutalomjátéka kedden lesz. Előadás tárgya „Két drótoztót“ című négy felvonásos népszimű lesz. Lesz benne kettős tót-tánc is, „jaj, szegény tót legény, mindig krumplit zabálni! kapálgatni, kaszálgatni, fazekakat drótozni“, — egyszerű élvezetes est ígérkezik lenni, mely, mint látjuk, újdonságot is fog tartalmazni.

— **A városunkba** visszaérkezett 1500 katonafogadását rendező bizottsághoz, mint arról a rendező-bizottság elnökének, Györfly Balázs ügyvéd úrnak beküldött jegyzékéből értesülünk, a következő adományok folytak be: Kézpénz: Kiss Lajos 1 frt., Madarassy László 1 frt., Németh Dániel 1 frt., Orosz Ádám 1 frt., Horváth Béla 1 frt., ifj. Nagy Lajos 1 frt., Csorba Károly 1 frt., Belák Albert 1 frt., Domokos Bódi 1 frt., B. Tóth László 1 frt., Pacsu Mihály 1 frt., Mádi János 1 frt., Parragh Gedeon 1 frt., Csillag Gábor 1 frt., Hacker Lajos 1 frt., Lestár Péter 1 frt., Főrián Károly 1 frt., Darányi Ferencz 1 frt., Szeless Kálmán 1 frt., Pulitzer R. 50 kr., Dömötör Sándor 1 frt., Tary Endre 50 kr., Sántha Kálmán 1 frt., Talapkovics V. 1 frt., Kollár Mihály 1 frt., Neogrady B. 1 frt., Bibó István 1 frt., Zombory László 1 frt., Pátkai Lajos 1 frt., Kovács István 1 frt., Bogossz Endre 1 frt., Tatay Jenő 1 frt., Vámos Béla 1 frt., Révész Benze 1 frt., Bereczky Jenő 1 frt., dr. Milhoffer Antal 1 frt., Kovács Márton 1 frt., Markovics 50 kr., Dobozi Dávid 50 kr., Magyar László 1 frt., Diószeghy József 1 frt., Nagy Imre 1 frt., Quirini Miklós 1 frt., Szalai László 1 frt., Molnár Frigyes 1 frt., Nyirady Sándor 50 kr., Palitzer G. 1 frt., Szeless József 1 frt., Dr. Schwartz László 1 frt., Bóka Péter 1 frt., Tóth Ferencz 1 frt., Nagy Ferencz 1 frt., Zágonyi 1 frt., Csabai I. 1 frt., Grósz Zsigmond 1 frt., Lipthay 1 frt., Fördös Dezső 1 frt., Gyenes István 1 frt., Mádi Sándor 1 frt., Viszth Károly 1 frt., Dékány István 50 kr., Kiss Miklós 3 frt., Dékány Mihály 2 frt., Tassy Pál 1 frt., Tassy László 50 kr., Máté Sándor 1 frt., Lestár Lajos 1 frt., Szél Imre 1 frt., Nyiri Károly 1 frt., Keresztes János 1 frt., Nagy Mihály 1 frt., Szeless Ferencz 1 frt., Muraközy N. 1 frt., Steinwurtz József 1 frt., Grünblatt D. 1 frt., Pfeifer J. 2 frt., Mönus Ferencz 1 frt., Prikkel Ferencz 1 frt., Meyer László 1 frt., Schweiger József 1 frt., Muraközy J. 1 frt., Slézinger V. 1 frt., Laukó Károly 1 frt., B. Kiss Mihály 1 frt., Prandner Á. 1 frt., Hankovszky Imre 1 frt., Tóth László 1 frt., Ujszászy Gyula 1 frt., Lichtner Ferencz 1 frt., Fischer Zsigmond 1 frt., Dr. Scheiber Ignác 1 frt., Lovass János 1 frt., Dr. Kecske-méti Lajos 1 frt., Pollák 50 kr., Papp Sándor 1 frt., N. N. 1 frt., Zolnay Antal 2 frt., Hoskó József 1 frt., Fischer Miksa 1 frt., Klein Gyula 1 frt., Tóth István 1 frt., Dr. Réthy Mór 1 frt., Magyar Pál 1 frt., Felicidés Sándor 1 frt., ifj. Szeless Kálmán 1 frt., Dr. Steiner Miksa 1 frt., Sárközy Pál 1 frt., Szokolay Mihály 1 frt., Fekete J. 1 frt., Szemző Sándor 1 frt., Beretvás Pál 1 frt., Györfly Balázs 1 frt., az izraelita nőegylet 9 frt., összesen 122 frt. — Bort adtak: Polotini S. 2 akót, Beretvás Pál 1 akót, özv. Szabó Istvánné 2 a., özv. Mészáros Jánosné 2 a., Nagy Lajos 2 a., Héjjas József 1 a., Héjjas István 1 a., Szappanos Elek 1 a., Szenté Varga János 1 a., Tomaskó testvérek 2 a., Muraközy Sándor 1 a., özv. Tóth Andrásné 1 1/2 a., Gruden G. 1/2 a., özv. Benkóné 1 a., Kovács Antal 1/2 a., Cs. Kovács József 1 a., Dömötör Istvánné 1 a., Juhász Gyula 1 a., Szappanos István 1 a., özv. Mester Gergelyné 1 a., Hazay Józsefné 1 a. 2 p., B. Kiss József 1 a., N. Kiss Józsefné 1 a., Juhász János 1/2 a., Bogyó Pál apát 6 a., Wittmann Károly 1/2 a., ifj. Szél Imre 1/2 a., Mayer J. 1 a., Gonda Anna 1/4 a., összesen 35 akó 20 pint. — Különbféle ételneműeket adtak: Biró Sándor, Tóth László nyomdász, Kricsányiné, Sárközy Ágnes és Julia, Szalontay Sándor, Lovik Tódor, N. Kiss Józsefné, Tomaskó testvérek, Nagy Józsefné, Gonda Anna, Csányi N., Ötvös János, Fördös Lajos. Az izraelita nőegylet adott 215 db. jelvényzalagot és 200 db. virginia szivart. A megnevezettek kivül még számtalan szolgáltattak étel- és italneműeket, kik közvetlen maguk osztották ki adományaikat a katonaság között. Ki kell emelni, hogy a kecskeméti jótékony nőegylet 1000 db. kalácsot juttatott a vasúti sétányon elhelyezett század-asztalokra, s ezenkívül maga látta el gazdagon a tisztai asztalt; továbbá hogy az 5-ik század asztalát étel-, ital- s szivarral Fekete János, ifj. Máté László, Bende György, Szelezky György és Rimóczy Mihály látták el gazdagon.

— **A helybeli reform. egyháztanács** ama bizonyos fa-sikkasztási ügyet, mely már régóta nemcsak közbeszéd tárgya, hanem a nálunk divatos fali irodalom terén is szerepelt, — mint halljuk — f. hó 22-én tartott ülésében tárgyalta, melynek határozatához képest S. I. gondnok az öt terhelő vád

gyanúja alól kellő bizonyítékok hiányában felmentetett. Az egész ügyhöz kellő tájékozottság hiányában is nincs mit szólnunk, csak az egyház érdekében sajnáljuk, hogy minden határozat dacára a tiz öt fa mégis csak elveszett.

— **Spitzer József és fia** a református egyház-közönség bazárépületében könyv-, zene-, író- és rajzeszköz-kereskedést nyitott. A szétküldött értesítők szerint városunk igényeihez képest elég dús raktárral rendelkeznek.

— **A „Cornevillei harangok“** című operette, mint halljuk, már teljesen be van tanulva, s a jövő héten okvetlenül színré kerül.

— **A 38. számú báró Mollináry** ezrednek Bécsbe helyőrségül vitt része, körülbelül 600 legény, mult Szombaton, e hó 16-án nagyszerűen fogadtatott Bécs városának kitünőségei és polgársága által. A Boszniából visszatért kecskeméti fiúk Pittel őrnagy vezetése alatt a matzleinsdorfi indóházban megérkezvén, dr. Newald polgármester által üdvözöltettek. Feliratok selyemszalaggal díszített koszorúkat, virágoskorokat kaptak kintüntetésül, egetverő „éljen“-nel és „hoch“-hal üdvözöltettek a gazdagon megvendégeltettek. Az Alservorstadtban lévő kaszárnánál, a hol elszállásoltattak, valóságos diadalmenetben érkeztek meg. Az Elisabeth-Brücke (Erzsébet-híd) el volt halmozva virágokkal, s az ablakokból mindenfelől hullott a bevonulókra a szebbnél-szebb kezekből a virág. A merre mentek, mindenütt elláthatatlan embertömeg fogadta őket. Károly Lajos, Albrecht, Vilmos és Rajner főhercegek katonai kíséretükkel mentek az érkeztettek elé, azokat üdvözölni s bekísérni a városba. Ezredünkre méltán büszkék lehetünk, s csak az a kívánságunk, szívből jövő őszinte óhajunk, hogy a mit elénekelt s elénekelhetett magáról eddigelé a Mollináry baka, ezentúl is elénekelhesse: „Nincs párja a Mollináry bakának!“

— **A talajjavítás tárgyában** a „Gazdasági lapok“ a következő figyelmeztető sorokat teszi közzé: „Mivel a t. cz. gazdaközönség körében még számosan lehetnek, kiknek nincsen tudomásuk a földmívelési miniszteriumnak a talajjavítások előmozdítása érdekében két év óta fennálló intézkedéséről, a fenti közlemény kapcsán megjegyezzük, miszerint nevezett miniszterium az öntözések, a nyílt árkokkal vagy alagosóvekkal való lecsapolások, szóval a talajjavítások elterjesztése érdekében szakközégeit minden egyes magánbirtokosnak, bérelőnek épen úgy mint társulatoknak, gazdasági egyesületeknek megkeresésre a helyszínére kiküldi, kik ott tervet és hozzávetőleges költségvetést készítenek, szóval az illetőket minden tekintetben tájékoztatják, anélkül, hogy ezért akár utazási, akár bármilyen egyéb tiszteletdíjban részesülnének: minden költségeket a miniszterium maga viseli. Az illetők nem is kötelezik magukat, hogy a tervet azonnal vagy egyáltalán végrehajtsák vagy úgy hajtsák végre a mint az tervezetett: az egész csak arra szolgál, hogy a kik felvilágosításra, tervre szorulóknak, tudjanak hová fordulni. Az erre vonatkozó folyamodások 50 kros bélyeggel Budapestre a földmívelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszteriumhoz intézendők. Kívánatos, hogy a kik jelentkezni óhajtanak, azt még a téli időszak alatt tegyék, hogy az ugyanazon vidékre vonatkozó megkereséseket csoportosítani lehessen.“

— **Galgóczy Károly** úr ismeretes gazdasági író, Pestmegye monographiájának szerkesztője, mult héten városunkban tartózkodván, Horváth Döme ő méltóságának, mint a gazdasági egyesület elnökének azon igéretet tette, hogy a gazdasági-egyesület által legközelebb rendezendő ünnepély alkalmával a szikrai- és bugacz-monostori pusztáknak mikénti betelepítéséről felolvasást fog tartani. Meglátogatta a kerekgyházi telepítvényt is, s arról igen elismerőleg nyilatkozott. Legközelebb Lajost akarja megsemlélni.

— **A lovak megpatkolásának kérdése** Londonban az illetékes körökben újlag vita tárgyát képezvén, mint a „Times“ írja, a patkók mellőzése ajánlatott. Kétségtelen, hogy a ló patájára vert patkó több rendbeli lábbántalmat idézhet elő, s a ló járását nehezíti; de másrészt az is bizonyos, hogy a ló körme, különösen sebesebb menésnél, nem elég erős ahhoz, hogy a szilárd anyagból épített úton ép maradjon. Mindazonáltal azon vélemény uralkodik, hogy az alkalmazkodás törvényénél fogva a ló körme annyira megerősödhetik, hogy könnyebb terhek vitelénél minden veszély nélkül lehet a patkót mellőzni. A már patkós lovak megtartanak patkóikat, a még meg nem patkoltak, a tehervonó lovak kivételével, nem is fogának megpatkolatni. Egyelőre még patkolva nem volt csikókkal szándékoznak kísérletet tenni.

— **Umberto** olasz királyt vasárnapon e hó 17-én Nápolyban a Via Carbonarán Passamente János nevű 29 éves szakács, balkarján megsebesítette. A tett indoka a szakácsnak a királyok ellen érzett gyűlölete.

— **Mit beszélnek a nyomdában?** Első szedőgyerek a második szedőgyerekhez: Tudod-e miért oly rothadt szagú mostan „Kecske-mét“? Második

szedőgyerek: Talán, mert a czethal rothad? Első szedőgyerek: Ne féltsd te azt addig, míg a feje nem hűdös. Még egyszer kérdezek: tudod-e miért oly rothadt szagú mostan „Kecskemét”? Második szedőgyerek: Nem tudom, mondd meg. Első szedőgyerek (füleket mutatva a második szedőgyereknek): Ez vagy öcsém! hát azért, mert a függetlenségi-pártnak Német h... van!

EGYVELEG.

— A „Nagy-Körös“ egyik októberi számában „Kecskemétnek“ czimzett költeményben, melyet „a „Kecskeméti Lapok“ kritikai Don Quichottejének albumába“ szentel, (köszönjük a megtiszteltetést!) s a mely sajnálatunkra eddigelé kikerülte figyelmünket, a következő nem egészen alaptalan leczkében részesíti Kecskemétet:

Oh ha nekünk egy Katonánk lehetne,
De becsülök még e földi életbe!
De nem hagyóok lángszellemét
Letakarni vékával!
De beszórnók az útját is virággal,
Virággal!!

Oh ha nekünk egy Katonánk lehetne,
De kizarándokolnánk a sirkertbe!
S mikor már az egész világ
Ót csodálni nem átal!
De beszórnók mi is sirját virággal,
Virággal!!

Oh ha nekünk egy Katonánk lehetne,
De nem volna roskadt sirban, felejtve...;
S mert mi tudjuk: kegyelethez
Nemcsak száj, de szív is kell —
De nem hagyóok fölverődni tövissel,
Tövissel!!

A „Nagy-Körös“ megjegyzi még csillag alatt, hogy Katona József a „Bánk bán“ (nem, mint ő írja „Bánkbán“) tragoedia híres írója Kecskeméten született. De a „Nagy-Körös“ túloz; Kecskemét nemcsak szájjal, hanem szívvel és lélekkel kegyeli nagyfiát; sirja fölé emlékkövet állított, s még 1860-ban emelt emlékének szobrot, melyet ha a „Nagy-Körös“ átfárad hozzánk, akár vasúton, akár kocsin, vagy gyalog érkezik, mielőtt a városba érne, némi körültekintéssel megpillanthat. Hogy halottak estéjén az ifjúság Katona sirjánál ünnepélyt tart, az köztudomású, s „Bánk bán“ előadásánál a színház zsúfolásig szokott megtelni. De ez kétségtelenül nem elég, s azért: „well roared, Lion!“

De: vicem pro vice redde mihi bene vicine!
A „Szeget szeggel“ czimű költeményben Petőfi azt mondja: „Más szemében ő a szálkát megleli, magáéban a gerendát feledi.“

Kár a nagy-körösieknek a kecskeméti Katonája után áhitozniok; volt nekik, ha nem is kevésbé jeles szülőitjük, semmivel sem kisebb lakosuk, Arany János, a kinek, mint azt Don Quichotte egy ismerőse, drága rokonja, Szalay Sándor dunántúli ág. hitv. evang. lelkész mondja: „Minden szava arany.“ Mi tehát „Nagy-Körösnek“ a fennebbi vers írójának albumába a következő sorokat ajánljuk:

Hogyha Arany Kecskeméten
Tartózkodott volna,
Volna arany — verseiért
Emlék — aranytolla!
S lakó házának falában
Felvéstök köre:
„Állj meg magyar! itten lakott
Toldy nagy költője!“

Ez egy olyan Don Quichottól, a ki nem a Quadalquivir árnyas partjain, hanem a „Buda, Mohács, Nándornál elfutó“ szőke Duna partja mentében töltötte gyermek-éveit, s még „kritikus“ is, elég jó poézis. (Kritikusok köztudomásúlag olyan kétlábú lények, a kik, vagy melyek maguk verselni nem tudván, kicsinyítő megjegyzéseket tesznek oly szerencsés halandókra, a kik verselni tudnak).

Büntetésül a „Nagy-Körös“ a fennebbi vers megjelenése után megszüntette a velünk való csereviszonyt. „Quia dixi quid sit aequum, non accepi equum“, mondotta egy híres glossator. Hanem azért Filó Lajos J. úr koránt sem feledkezik meg rólunk. A „különös kegyből“ beküldött legutóbbi „Nagy-Körös“-ben olvassuk egy versét, melynek végső szakaszában következően emlékezik meg rólunk:

„Hejh! hogyha majd én azt megérem!
... Lesz jó ruhám, meleg szoba!
Elismerés és tiszteletdíj...
S meg tudj' az ég, mi a csoda!
Csak egyet, egyet meg nem érek,
— Bármily hozsannát kapok is —
Hogy... munkatársnak invitáljon
A „Kecskeméti Lapok“ is!“

„Well run, Thisbe!“ A „Kecskeméti Lapok“nak munkatársainál hir, kincs, dicsőség stb. melles kérdés, ha a lap számára irnak, s azért szívesen lát ugyan vendéget, de nem invitál meg senkit. Egyébiránt erre nincs is szüksége Filó úrnak, mert, mint a szerkesztői üzenetekből látjuk, a „Nagy-Körös“ szívesen enged neki tért, s végre is magunk alatt csak nem fűrészelhetjük a fát, ha mindjárt nem is félünk a fűrésztől. Addig mig az „Üstökös“-ben és a „Nagy-Körös“-ben a kecske-

métiak rovására élcel, csak azt mondjuk: „Well shone, Moon!“

— Hogy a békeesség fentartására mi sem alkalmasabb eszköz, mint a terített asztal, azt, reméljük, senki sem fogja kétségbe vonni. Minél nagyobb a vendégség, annál biztosabbak lehetünk benne, hogy jó embereket teremtünk magunknak. Párisban Véry-nél a Palais royal-ban 1815. július hóban Wellington herceg által rendelt ebéd elég volt ahhoz, hogy Blücher felhagyjon azon szándékával, hogy a Jena hidat, melyet a Jena mellett vívott győzelem megemlékezésére építettett Napoleon, s mely, mint a kiállítás látogatói emlékezni fognak, a hasonlóképen győzelem megemlékezésére elnevezett Trocadéro talpát a Mars mezejével köti össze, levegőbe röptesse. „Levegőbe kell röptenem, s légbe fogom röpteni“, morgá vén „Marschal Vorwärts“, mikor a vékonyka levessel megkezdtek az étkezést. De mikor egészen jóllakva a fekete kávéhoz értek, mikor a harmadik üveg Moét és

Chandon-ból kivonták a dugót, s mikor ő épen tájékozódására készült rágyújtani, megfogta a herceg kezét, s felkiáltott: „Ily jó ebéd még nem volt a világon; nem fogom a Jena-hidat a levegőbe röpteni!“ E történetkére támaszkodva, s némileg a francia közmondásra „les petits cadeaux entretiennent l'amitié“, (ajándékoeskák tartják fenn a barátságot) a „London Illustrated News“ szellemes heti visszhangjaiban azt ajánlja, hogy Sir Ali afghan uralkodónak az oroszoktól el-, s az angolokhoz való hozzájárultatása végett legjobb volna ugyanannak a kiállításat az Oslez birminghami czég által bemutatott üveg trónust ajándékol megküldeni. Szegény Ali! Nem elég, hogy északról oroszok, délről angolok ostromolják ingatag trónját, most az ingatagot már törékenynyé is akarják tenni.

Felelős szerkesztő: Dr. BELICZAY JÓNÁS.

Főmunkatársak:

Hornyik János, Kiss Lajos, Dr. Tarsy Pál.

H I R D E T É S E K.

Mindazok,

kik köszvény, csúsz és az ezen bajokból eredő bennlások stb.-ben szenvednek.

bár ha már minden kigondolható gyógymódot minden eredmény nélkül megkísérlettek volna is, s bár ha már még a reménységgel is, teljes egészségöknek valaha visszanyerhetésére végleg felhagytak volna is, ha már oly sok mindent megkísérlettek, forduljanak utoljára még Moessinger L. G. úrhoz Frankfurtban a Majna mellett. Ennek gyógymódja által magában az utolsó hónapban is sok százan szabadultak meg nyavalyájuktól tökéletesen, s Moessinger úr a gyógymód előtt, mely mellesleg mondván nem is valami nagy pénzbeli áldozatokat igényel, mindenkinek megengedi, hogy magának eredményei felől felvilágosításokat szerezzen; mi ezébből egy tőle vagy ezen lap kiadóhivatala által ingyen megszerezhető röpiratban nagyszámú minden rendű meggyógyult egyének czímét közli. A kezelés mint felettebb egyszerű bizonyult be. Moessinger úr voltaképen a betegét csak a baj és annak előrehaladottsága rövid leírását kívánja, s azzal ő a beteggel közli megszabott rendeleteit. Magyarul is levelez. 157 (3—3)

Feltrini orvos ismertető jegyzetei

a POPP J. G. cs. k. ndv. fogorvos Anatherin-szávize által eredményezett gyógyításról.

Velence.

A Werdi-féle fogpor, mely a mint tudva van, az egész Olaszországban nagy szerepet játszott, — hiréből sokat vesztett közelebb a legkitünőbb hitelű bécsi orvosoktól kaszított fogszerek által.

Különösen kiemelendő a Ricotta di S. Paolo grófnő fogbaja, mely a leghíreseb orvosok állítása szerint fog-nyálfoás lett volna; s a mely baj ellen mindenféle foggyógyyszer hiában alkalmaztatott.

En, a grófnő háziorvosa, még mint bécsi tanuló, ismervén az Oppolezer tanártól igen ajánlott Popp-féle Anatherin-szávjvizet, — azt javasoltam a grófnőnek, hogy kísértse meg azon szávjviz használatát. Ezt Triestből a Serravallo-féle gyógyszerházból meghozatván, alig négy heti használat után hatása rendkívül meglepő volt mindnyájunkra nézve.

A grófnő nyálfoása — a mely elkezdett már rozszagú lenni — teljesen elmult.

A grófnő legnagyobb elismerést mond velem együtt Popp J. G. orvos úrnak a szávjvize által elért gyógyításért. Ezt kifejezui Popp J. G. cs. kir. udvari fogorvos úrnak köteles kartarsa dr. Feltrini.

Kapható: Kecskeméten Molnár János, Nagy-Körösön Schefcsik M. és Tarkay C. r., Czepléden Persay A. Felegyházán Hoffner A. özevgyéndi, Szolnokon Boár, Szabad-Szálláson Rosznyay M., Kis-Körösön Gubás gyógyszerész uraknál és Csongrádon a gyógyszerházból. 108 (24—13)

6939.

1878.

Arverési hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Darányi Ferenc végrehajthatónak P. Szabó István, mint ifj. Nagy Mihály hagyaték gondnokára végrehajtást szenvedő ellen 37 frt. 85 kr. tőke s járulékaik iránti végrehajtási ügyében ifjú Nagy Mihálynak a kecskeméti 2664. sz. tjkvben 2975. rsz. a. foglalt bíróság 300 frtra becsült házbirtoka az 1878. évi december hó 18-ik napján d. e. 9 órákor mint első és 1879. évi január hó 18-ik napján d. e. 9 órákor, mint második határidőben, e kir. törvényszék telekkönyvi hivatalában megtartandó nyilvános árverésen eladatni fog.

Az árverési feltételek a telekkönyvi hivatalban mindenki által megtekinthetők.

Felhivatnak azok, kik az árverésre kitűzött javak iránt tulajdoni vagy más igényt, avagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnék, hogy e részbeni kereseteiket e hirdetménynek a hivatalos lapban lett harmadik közzététele napjától számítandó 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. törvényszéknél nyujtsák be: különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Végül felszólíttatnak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen kir. törvényszék székhelyén, vagy annak közelében laknak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltesük végett helyben megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentsek be, ellenkező esetben hivatalból kinevezett ügygondnok által fognak képviseltetni.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságának 1878. évi október hó 9-ik napján tartott üléséből.

Kozma János,
tanácsjegyző.

Gáll Ferenc,
kir. törvényszéki elnök.

6894.

1878.

Arverési hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Kecskemét sz. kir. város végrehajthatónak Dugár János és Paré Mária végrehajtást szenvedők ellen 931 frt. 43 kr. tőke s járulékaik iránti végrehajtási ügyében alperes Paré Mária Dugár Jánosnak a kecskeméti 1611. sz. tjkvben 1810/a. rsz. alatt foglalt bíróság 215 frtra becsült félház illetősége az 1878. évi december hó 16-ik napján d. e. 9 órákor mint első és 1879. évi január hó 16-ik napján d. e. 9 órákor, mint második határidőben, e kir. törvényszék telekkönyvi hivatalában megtartandó nyilvános árverésen eladatni fog.

Az árverési feltételek a telekkönyvi hivatalban mindenki által megtekinthetők.

Felhivatnak azok, kik az árverésre kitűzött javak iránt tulajdoni vagy más igényt, avagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnék, hogy e részbeni kereseteiket e hirdetménynek a hirlapban lett közzététele napjától számítandó 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. törvényszéknél nyujtsák be: különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Végül felszólíttatnak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen kir. törvényszék székhelyén, vagy annak közelében laknak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltesük végett helyben megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentsek be, ellenkező esetben hivatalból kinevezett ügygondnok által fognak képviseltetni.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságának 1878. évi október hó 2-ik napján tartott üléséből.

Deák László,
tanácsjegyző.

Kovács József,
kir. törvényszéki h. elnök.

162 (1—1)

Jó száraz hasáhos

tölgy-tűzifa

Lichtner Dávid és fia czég fakeskedésében házhoz szállítva 16 frtjával kapható méter ölenként.

A fa karók közé van rakva és fél öl eladásánál is kuczko adatik. 161 (0—2)

6675.

1878.

Arverési hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Dömötör Pál végrehajthatónak Csertő Gábor végrehajtást szenvedő ellen 1005 frt. tőke és járulékaik iránti végrehajtási ügyében alperesnek a kecskeméti 10,783. sz. tjkvben 1. rsz. a. foglalt 6573 frt. 40 krra becsült legelő és koresmabirtoka az 1878. évi december hó 14-ik napján d. e. 9 órákor mint első és 1879. évi január hó 14-ik napján d. e. 9 órákor mint második határidőben e kir. törvényszék telekkönyvi hivatalában megtartandó nyilvános árverésen eladatni fog.

Az árverési feltételek a telekkönyvi hivatalban mindenki által megtekinthetők.

Felhivatnak azok, kik az árverésre kitűzött javak iránt tulajdoni vagy más igényt, avagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnék, hogy e részbeni kereseteiket e hirdetménynek a hivatalos lapban lett harmadik közzététele napjától számítandó 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. törvényszéknél nyujtsák be: különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Végül felszólíttatnak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen kir. törvényszék székhelyén, vagy annak közelében laknak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltesük végett helyben megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentsek be; ellenkező esetben Papp Sándor helybeli ügyvéd, mint hivatalból kinevezett ügygondnok által fognak képviseltetni.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságának 1878. évi október hó 2-ik napján tartott üléséből.

Deák László,
tanácsjegyző.

Gáll Ferenc,
kir. törvényszéki elnök.

164 (1—1)